

Odločite se za svetlobo

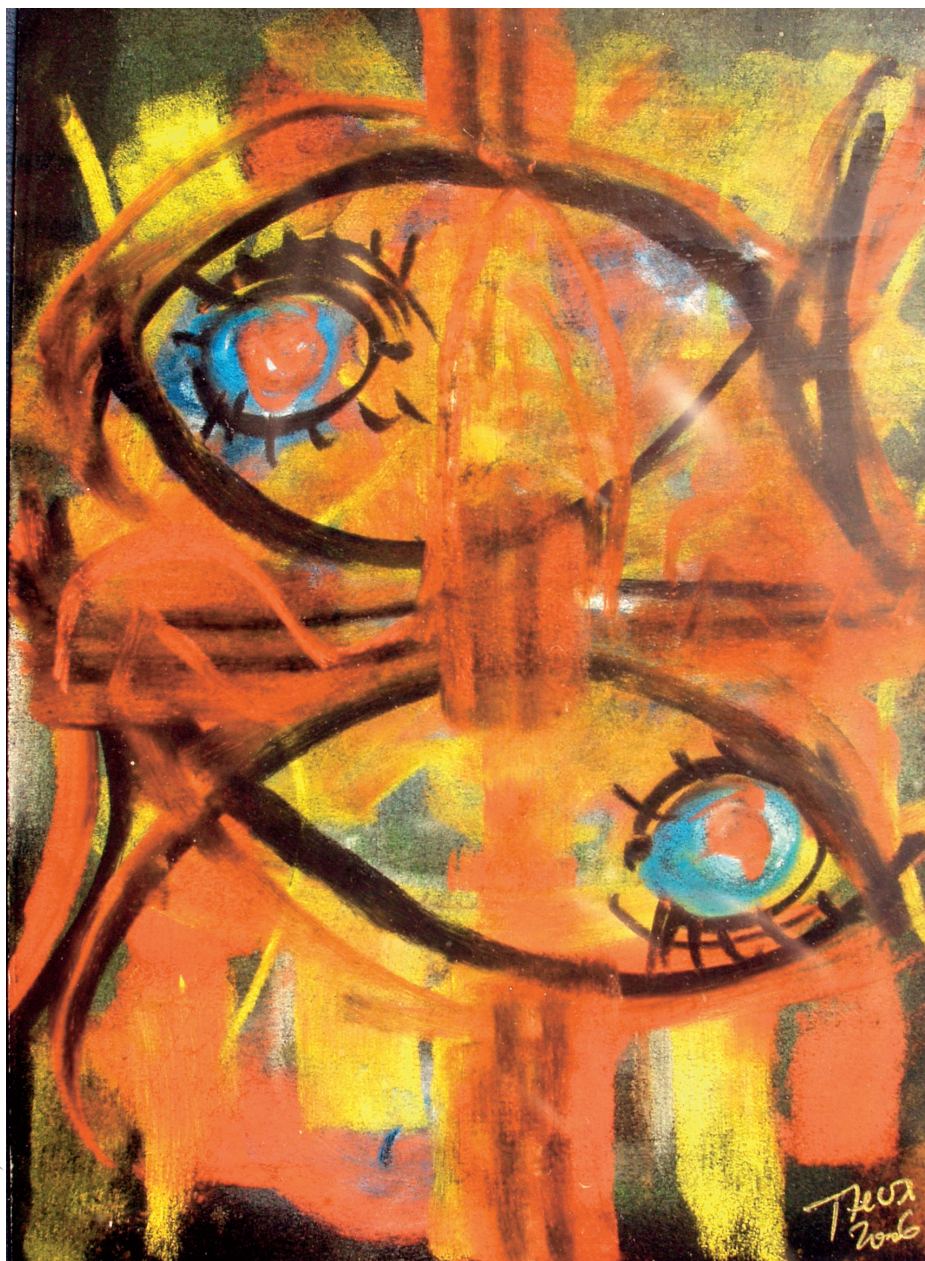
ŽIVLJENJE MI PRIJAZNO NA POT PRIPELJE DUŠO DVOJČICO, TOKRAT V OBLIKI
TURŠKEGA PISATELJA SERDARJA ÖZKANA.

V času, ko me za trenutek, ob praskanju po sebi, zaobjame gosta, lepljiva in smrdljiva megla preteklih vzorcev, mi Življenje prijazno na pot pripelje dušo dvojčico, tokrat v obliki turškega pisatelja Serdarja Özkana, ki z dvema duhovnima romanoma, v katerih se prepletajo misticizem Alkimista, lirizem Jonatana Livingstona Galeba in čarobnost Malega princa, osvoji ves svet. Branje prvega romana Izgubljena vrtnica me spomni na to, da je iskanje svoje biti, čiste vesti in notranje luči nujnost, za katero se odločim, ker preprosto ne zmorem več samoiluzije lažne mene, v drugi knjigi z naslovom Ko življenje zasiže pa me spomni na občutek zasvojitve, ki ga doživim, ko se v neizmerni bolečini za trenutek dotaknem svoje notranje svetlobe. Praznega polja vseobsežnosti, brezpogojnega prebivanja in predvsem enosti z vsem.

V prvi uspešnici Izgubljena vrtnica na dostopen, zanimiv in berljiv način bralca popeljete v dvojnost lastnega obstoja. Nežno in subtilno nam prišepnete, da naj ozavestimo sebe in svojega dvojčka. Osvetlite nam, prosim, to dvojnost naše narave.

»V bistvu imamo vsi vsaj dva notranja obraza. Dušo in ego. Oba imata več pojavnih oblik. Tako da nosimo v sebi veliko obrazov. In vendar pojmujejo sebe kot eno osebo. Rečemo si Sem takšen ali drugačen in vidimo konfliktno točko. Če se zavemo teh dvojnih notranjih delov lastne osebnosti, se bomo lažje spoznali in razumeli.«

ILUSTRACIJA: THEA WILFAN

Kako ta prehod iz enega dela sebe v drugega uspe vam in kako se uspete vzdržati v resničnem sebi?

»Samo z brezpogojno ljubeznijo. Z brezpogojno ljubeznijo se ego ukloni in postane ponižen, in ko je ego ponižen, ostane le duša. Ego se zmeraj ukvarja sam s seboj, zmeraj govori jaz, jaz, zato mu moramo dati zdravilo, ki je ljubezen, ker je ljubezen najmočnejši način, s katerim rečemo ti. In takoj ko rečemo ti, ukrotimo ego.«

Kaj vse potrebuje človek na poti k svoji čisti vesti ali čisti zavesti? Pogum, srčnost, drznost ali mogoče že kar nagnjenost do samodestrukcije? Kaj odloča o tem, komu ta preboj uspe in komu ne?

»Prvi pogoj je namera. Z drugimi besedami želja; morate si srčno želeli priti do čiste zavesti. Res želeli, mogoče celo biti zaljubljen vanjo, v spoznavanje samega sebe in Boga v sebi. Če si nekdo tega ne želi, obvelja pravilo svobodne volje in se seveda ta preobrat ne zgodi. Drugi pomemben korak je brezpogojno ljubiti. Zavedati se moramo, da pomeni čista zavest resnično poznavanje samega sebe in tako tudi Boga v srcu in ne v razumu. Ljubezen je ključ do srca, ki odpira vrata zavedanja in znanja. Kot tretje pa bi omenil pomen vztrajnost: nikoli, nikoli, nikoli, res nikoli ne smemo obupati. Moder človek je nekdo, ki je bil neveden, pa ni obupal. In za vse te korake človek potrebuje pogum, pogum proti lastnemu egu. Ta preboj pa ni nekaj, o čemer se odločamo, je nekaj, čemur smo priča. Ko človek pride do čiste zavesti, je priča resnici, in potem vidi obraz svetlobe, kamor koli se obrne.«

Na poti odkrivanja uvida v Življenje opazim, da v veliko filozofijah tako opevano razsvetljenje sploh ni tako mistično in nedosegljivo. Mnogi ga čutijo kot sklop jasnine svoje biti, močno enost z vsem in mir. Tako v mislih kot čustvih. Tam pa se odprejo možnosti do neslutnih dimenzij ustvarjanja in da, tudi do čaranja resničnosti, katere del smo. Kako ta proces enosti doživljate vi?

»Če se naš ego, naše navidezno sebstvo, z ljubeznijo ukloni, ostane le eno. Kot v primeru v moji drugi knjigi, ko se

FOTO: OSEBNI ARHIV

Serdar Özkan

posameznik sprosti in preneha ukvarjati s svojo kapljico, postane ocean. Le svoj ego moramo odložiti z ljubeznijo za svetlobo, in ko ego tako izobrazimo in postane ničla, ostane samo enka, ocean.«

V svoji drugi knjigi nas spomnite na to, kako pomemben je bil čas otroštva, ko smo svoji čisti vesti, kanalu duha do enosti in svetlobe, dovolili prosto obstajati in v svoje interpretacije ter doživljanje nismo še tako dominantno vključevali zavesti. Zakaj je tako pomembno vračanje odraslih v čas svojega otroštva?

»Kot pravi Jezus: Če se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo. Otroci imajo namreč veliko lastnosti, ki so na tem duhovnem popotovanju k zavedanju potrebne. Potrebujemo močno željo, veselje, navdušenje, energijo in odprtost neznanemu. In otroci vse to imajo. Česar ne potrebujemo, pa so: naša prtljaga, spomini na naše neuspehe, družbena pogojenost, razočaranja itn.«

Nam lahko razkrijete, kako vas Življenje zapelje v iskanje notranjega otroka? Mnoge so učili, da morajo na poti k zrelosti pozabiti svojega notranjega otroka.

»Nekako je moj notranji otrok

ohranjen, ne vem, kako ali zakaj, vendar se počutim 8 let starega, res ne vem, zakaj, mogoče pa, ker se mi zdi t. i. odrasla resnost tako odbijajoča. Veliko poudarjanje tega, kdo smo, kaj delamo in kaj smo dosegli, se mi zdi zelo nezrelo. Odrasli ohranjajo negativne lastnosti otrok in se morajo odpovedati pozitivnim. Vendar nikoli ni prepozno, da jih spet pridobijo. Kot sem omenil, je ohranjanje pozitivnih lastnosti otrok bistveno na poti k samozavedanju.»

V knjigi Ko življenje zasije posebno pozornost namenite iskanju notranje svetlobe in brezpogojnosti. O brezpogojni ljubezni je bilo napisanega že veliko in vsak jo razume po svoje. Kako vi razumete pojem zrele, brezpogojne ljubezni?

»Zame je, kot je izraženo tudi v zgodbi, brezpogojna ljubezen v resnici ljubezen do svetlobe. Vsi ljudje na Zemlji, verniki in neverniki, nosimo to svetlobo, ona je v naši biti. In če nekoga ljubimo samo zaradi te notranje svetlobe in ne zaradi drugega, je ta ljubezen brezpogojna. Ta svetloba je božja svetloba, naš vir, kakršno koli ime mu že damo. Tudi nekdo, ki ne verjame v Boga, bi se strinjal, da od nekod prihajamo, ker ima vse svoj vir. Zato, ko rečem Bog, mislim na naš izvor. In naša svetloba prav tako prihaja iz tega izvora. Ko ljubimo nekoga, samo zaradi Boga, zaradi božanske svetlobe, ki jo nosi v sebi, in to je potem brezpogojna ljubezen.«

V knjigi pa omenite tudi glavno oviro na poti, in sicer jazpošast. Za kaj gre pri tem?

»Gre za ego. Del nas, ki s tem, ko reče jaz, zakoliči svoj obstoj ob Bogu. Z drugimi besedami – posamezna kapljica, ki pravi: »Jaz sem visoka kapljica, jaz sem lepa kapljica, jaz sem velika kapljica. Jazpošast je ta jaz, in le če nam ga uspe opustiti, postanemo jaz oceana. Moramo opustiti misel, ki pravi, da smo individualno bitje, ločeno od stvarstva. Če se oklepamo tega jaza in razdelimo enotnost obstoja, je na delu jazpošast. Opustiti tako obnašanje seveda ni lahko. Vendar obstaja za vsako bolezen zdravilo in zdravilo za jazpošast je brezpogojna ljubezen.«

Omenite pomen potovanja v svetlobo. Nam čutenje, da smo tekoča svetloba, torej v večini sestavljeni iz vode, pri tem kako pomaga? Večkrat slišim, da je prav umik iz percepcije, da smo trdna snov, prvi pogoj za sestop in vladavine uma in vstopnica v svet duha in enosti z življenjem.

»Postati ljubezen ni intelektualna zadeva. Navodila za intelekt ali razum imajo učinek le do neke točke. Za čisto zavedanje je treba le ljubiti in to zadeva srce. Kot pravi Jezus: Bog je ljubezen. Zato je vsako zavedanje ljubezen in nastane zaradi ljubezni. Najzavednejši ljudje v zgodovini človeštva – preroki, svetniki, mistiki – so bili preprosti ljudje, pastirji, mizarji itn., ki niso obiskovali univerz, večina jih ni nikoli prebrala knjige. Vendar so delali nekaj, kar v našem času omalovažujemo. Ljubili so. Ljubili so zaradi Boga.«

V pripovedi o brezpogojnem odnosu med likom, Omerjem, labodom in delfinom naletim na pomen zrcal. Da so drugi ogledalo naši duši in pot do duha. Ali to pomeni, da če vplivam na druge, vplivam tudi nase? S tem mislim, da npr. z vibracijo brezpogojne ljubezni do drugega spreminjam v ljubezen pravzaprav sebe, in pa nasprotno, da če smo ljubezen, to odsevamo tudi drugim in jih vanjo s tem tudi vodimo?

»Natančno tako, dobite tisto, kar oddajate. Človeštvo je kot eno telo, tako da če ranite del tega telesa, ranite samega sebe. Če poskušate odpustiti, ljubiti in dajati, pridejo odpuščanje, ljubezen in darila k vam. Tudi, če se to ne zgodi v gmotnem svetu, pridejo k vam v duši, in to je tisto, kar je pomembno, saj bo duša ostala tudi, ko telo postane pepel. To je kot roka, s katero hranimo usta. Roka podaja hrano v usta, vendar po določenem času energija iz hrane pride v roko.«

Glavni junak druge knjige, Omer, ima na začetku velike težave z razumevanjem, kakšen je smisel njegovega življenja, in za dolgo časa izgubi pot ter želi narediti samomor. Kaj je za vas smisel življenja, zakaj tako trpimo, preden lahko postanemo eno in zasijemo?

»Smysel življenja je zame samospoznanje

in spoznanje Boga oziroma z drugimi besedami doseganje bistva tega stvarstva. Človek je kot pomaranča, ima zunanost (lupino) in notranost. Zunanost je gmotni svet oziroma lupina. Vendar ko rečemo pomaranča, v resnici mislimo na notranost, ne na lupino. Lupina je tu le za zaščito. Tako je tudi človek ustvarjen za notranjo sladkost. Življenje vidim kot popotovanje k tej sladkosti, ne samo kot ogledovanje lupine. Trpimo, ker očiščenje, krotenje, ne gre brez trpljenja. Vendar po trpljenju pride sladkost in ta je vredna potrpljenja.«

Spraševala Tjaši Artnik Knibbe.

Solne sobe so prostori, v katere halogenerator vpihava naravne kamene soli aerosol. V prostoru naredi ozračje, ki je zelo podobno kot v naravni, solni jami ali ob morju. Soli aerosol nam močno aktivira limfni sistem telesa, sproži se močan proces razstrupljanja telesa. Počutimo se veliko bolje, v solni sobi se sprostimo, umirimo in si nabereemo nekaj moči za ponoven zagon. Za brezplačni obisk Solnega templja nam **do srede, 27. julija**, na naslov **Dnevnik, Kopitarjeva 2, 1000 Ljubljana** (pripis: **Moje zdravje**) pošljite pravilen odgovor na vprašanje:

S čim se lahko po delovanju na človeški organizem primerjajo solne sobe oz. solne terapije?

Obdarili bomo 6 izžrebancev.

Izžrebanci iz prejšnje številke:

Eva Prošek iz Ljubljane, Sebastjan Nekič iz Kočevja, Filip Žvikart iz Kranja, Sonja Svetec iz Kamnika, Metka Zajc iz Izlake in Janez Janežič z Dobrove